

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 4037/2019
23.12.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Лазар Гутеша, адвокат из ..., против туженог Друштвеног ЈКП „Полет“ из Пландишта, чији је пуномоћник Зоран Милојевић, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1849/18 од 03.04.2019. године, у седници одржаној 23.12.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1849/18 од 03.04.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу П1 352/17 од 11.12.2017. године, ставом првим изреке одбијен је, као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи, као незаконито, решење туженог од 26.03.2016. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду, те да се обавезе тужени да му на име накнаде штете плати 950.000,00 динара, као и да му накнади трошкове парничног поступка. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка од 121.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1849/18 од 03.04.2019. године, ставом првим изреке жалба туженог је одбијена, као неоснована, а првостепена пресуда потврђена у делу става првог изреке којим је одбијен захтев тужиоца за накнаду штете у висини од 770.000,00 динара. Ставом другим и трећим изреке преиначена је првостепена пресуда у преосталом делу става првог изреке и решење о трошковима поступка садржано у делу става првог и у ставу другом изреке, па је поништено решење туженог од 26.03.2016. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду, а обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде штете плати 180.000,00 динара, као и да му накнади трошкове парничног поступка од 162.750,00 динара. Ставом четвртим изреке бавезан је тужени да тужиоцу накнади и трошкове другостепеног поступка од 51.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге повреде поступка због којих се ревизија може изјавити, применом члана 407. ЗПП.

Према чињеничном стању утврђеном пред првостепеним судом побијаним решењем туженог од 26.03.2015. године, тужиоцу је отказан уговор о раду од 14.10.2013. године, јер је уговор о раду закључен противно одредби члана 30. и 48. Закона о раду и одредби члана 396. став 1. Закона о предузећима. Оцењујући законитост побијаног решења, првостепени суд је утврдио да је на основу регистрационе пријаве и промене података о правној форми од 30.09.2013. године уписан као јавно предузеће, а тужилац као директор предузећа, али је наведено решење АПР укинута 31.12.2013. године, јер нису били испуњени услови за упис. Како у моменту закључења уговора о раду нису били испуњени услови за регистрацију туженог као јавног предузећа, то није било услова ни да тужилац закључи уговор о раду од 14.10.2013. године са председником Надзорног одбора. Првостепени суд даље налази да је тужилац засновао радни однос супротно одредби члана 48. Закона о раду, јер га је на место директора морао изабрати Управни одбор, са којим органом је морао закључити и уговор о раду, па налази да је у конкретном случају правилно донето решење о престанку радног односа, применом члана 175. став 1. тачка 7. Закона о раду, којим је прописано да радни однос може престати и у другим случајевима утврђеним законом.

Према чињеничном стању допуњеном пред другостепеним судом, у складу са одредбом члана 383. став 3. ЗПП, а на ком је заснована побијана одлука, у моменту доношења побијаног решења, тужилац није био у радном односу код туженог на основу уговора о раду од 14.0.2013. године, већ на основу уговора од 16.03.2015. године о заснивању радног односа на период од 6 месеци, који тужиоцу није отказан и који је закључен на основу члана 48. Закона о раду, између Надзорног одбора туженог и тужиоца, а на основу решења о избору директора 13.03.2015. године.

Код овако утврђеног чињеничног стања, Врховни касациони суд налази да је основан закључак другостепеног суда да у конкретном случају није било места примени члана 175. тачка 7. Закона о раду, као основа за престанак радног односа тужиоцу.

Наиме, наведеном законском одредбом прописано је да запосленом може престати радни однос и у другим случајевима утврђеним законом. Овакво законско одређење разлога за престанак радног односа не подразумева да запосленом може престати радни однос и у другим случајевима које нису децидирано одређене у тачки 1. до 6. овог члана, како то погрешно закључује другостепени суд, већ само у случајевима који су као разлог за престанак радног односа предвиђени овим или другим – посебним законом који регулише радне односе запослених у државним органима, у полицији, у високом образовању, у привредним друштвима, као и према закону који регулише стечајни поступак. Имајући у виду да тужилац није засновао

радни однос уговором о раду од 14.10.2013. године, који му је побијаним решењем отказан из разлога што је радни однос заснован супротно закону, а тужени у својој одлуци ни у току поступка не даје друге разлоге за престанак радног односа из члана 179. Закона о раду, на основу којих послодавац може отказати уговор о раду запосленом, то правилно другостепени суд закључује да у конкретном случају није наступио основ за отказ и престанак радног односа тужиоцу, па је правилном применом материјалног права поништио побијано решење, као незаконито.

Када суд у току поступка утврди да је запосленом престао радни однос без правног основа, а запослени не захтева да се врати на рад, суд ће, применом члана 191. став 5. Закона о раду, на захтев запосленог, обавезати послодавца да му исплати накнаду штете у износу од највише 18 зарада запосленог, у зависности од временаведеног у радном односу код послодавца, година живота запосленог и броја издржаваних чланова породице.

У конкретном случају јесте утврђено да је тужиоцу радни однос престао без правног основа за то, а он није тражио да се обавезе тужени да га врати на рад, па другостепени суд основано налази да, применом цитиране законске одредбе има право на накнаду штете, чију висину је правилно утврдио у висини 2 зараде које је тужилац остваривао код туженог, ценећи да је тужилац млад човек – има ... година, да је код туженог радио непуне две године (од октобра 2013. до марта 2015. године), да му је супруга запослена, а са којом заједно издржава једног члана породице – малолетног сина.

На основу изнетог Врховни касациони суд налази да је побијана одлука донета уз правилну примену материјалног права, па је, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић